

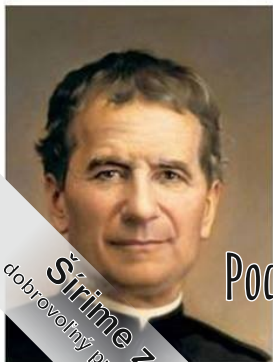
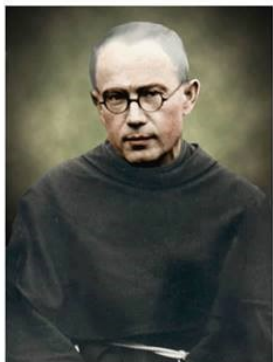
PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XIV. ročník
číslo 9/2016

Podme odvážne vpred po ceste k svätosti.
Pápež František

Šírimo za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Téma smrti má nádej
jedine v živote Ježiša
z Nazareta
strana 3

Týka sa nás

Cirkevná základná
škola Jána Krstiteľa
strana 4-5

Zamyslenie

O očistci
strana 5-7

Zaujalo nás

Pápež František
dôchodcom: Ste
dôležitou súčasťou
Cirkvi a spoločnosti
strana 8

Týka sa nás

Zo života Klubu
kresťanských
seniorov
Partizánske-mesto
strana 9-10

Zamyslenie

Max Kašparů:
Kristus nie je
bonbónik za odmenu
strana 11-12

Farská kronika

od 21.9. do 20.10.2016

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Amália Mitalová
Adela Stručková
Šarlota Palušová
Roman Formánek
Matej Kretík
Samuel René Rác

Sviatosť manželstva prijali:

Adam Kollár a Paulína Topalová
Peter Polievka a Ivana Mitalová

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Ľubomír Blaho, 62 r.
Hilda Kolousová, 85 r.
Anton Tužinský, 80 r.
Emília Zuzelková, 76 r.

Podmienky pre získanie úplných odpustkov

Úplné odpustky v prospech zosnulých:

1. Veriaci, ktorý v deň spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa Modlitbu Pána a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré možno privlastniť IBA DUŠIAM V OČISTCI. Okrem toho sa žiada splniť tri podmienky: sv. spoveď (krátko predtým alebo potom), sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň) a modlitbu na úmysel Svätého Otca (Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu). Ďalej vo všeobecnosti treba vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, aj k všednému. Tieto odpustky možno získať od poludnia predchádzajúceho dňa až do polnoci určeného dňa.

2. Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže získať odpustky, ktoré možno privlastniť iba dušiam v očistci, raz denne od 1. novembra do 8. novembra. Treba splniť aj vyššie uvedené podmienky.

Liturgický kalendár

- 1.11. - Všetkých svätých
- 2.11. - Spomienka na všetkých verných zosnulých
- 6.11. - 32. nedeľa v cezročnom období
- 13.11. - 33. nedeľa v cezročnom období
- 20.11. - Nedeľa Krista Kráľa
- 27.11. - 1. adventná nedeľa

Téma smrti má nádej jedine v živote Ježiša z Nazareta

Lahkovážne uvažujúca bulvárna tlač vykonala prieskum na tému smrti. Výsledok prieskumu dopadol katastrofálne na reprezentatívnej vzorke lekárov, zdravotných sestier a laickej verejnosti a tento výsledok zaskočil aj samotných zadávateľov. Prieskum zistil napr., že až 38% lekárov si myslí, že prítomnosť príbuzných pri umieraní je nežiaduca. Alebo, že lekárske fakulty pripravujú absolventov na „ víťaznú medicínu“ - „vybojujeme boj so smrťou“... atď. Aj samotný bulvár zrazu dodá: „Akurát, že sme ešte živého medika, čo to vybojoval, nikdy nestretli.“

Ozaj, ako sa umiera na Slovensku? Podľa našich matričných záznamov ľudia zomierajú často bez posilnenia sviatosťami, ako je sviatosť pomazania pre chorých v terminálnom štádiu, sviatosť zmierenia s Bohom ako milosrdným Otcom, resp. ako ponúkajú plnomocné odpustky po sv. spovedi, aby pred Sudcu sme predstúpili s obhajobou, ktorá zaznieva z Kristovho kríža. Tak nás otvára po celé stáročia pre prechod smrťou a večnosť naša kresťanská viera. Žiaľ, tých vyššie spomínaných 38% je pravdivých. A opak je totiž pravdou toho, čo tvrdili respondenti v prieskume. To znamená, že pri smrti je veľmi dobré, ak sú príbuzní, resp. milované osoby... Je dobré, ak je pri tom vyšší či nižší zdravotnícky personál... Ba dokonca je veľmi dobré, ak zomierajúceho držíme za ruku a spolu sa modlíme... Ak je pri tom služba kňaza... Toto všetko sa však vytráca z nášho človeka na Slovensku.

Charakterizuje nás skôr skutočnosť, že sme ako až do dna vyhasnutými kresťanmi, rozvrátenými metafyzikmi, či spustošeným hradiskom. Sme hradom, ale ako spustošená zrúcanina. Naše chápanie smrti a prístup k nej

hovorí skôr o tom, že náš život je ako rozpadnutý hrad. Je to preto, lebo k Bohu sa už nehlásime ako k opore a záchrancovi... Ako k záruke opravdivého života.

Prorok Izaiáš hovorí: „Ak nebudete stáli vo viere, neobstojíte.“ (Iz 7,9) Samotný Ježiš nás nabáda v evanjeliách: „Neboj sa, len ver!“ (Mk 5,36) Teda je nám zrejmé, že k podstate našej viery nejako nepatrí to, či vieme všetky vieroučné výroky, ale to, koho máme v obľube a čo spolu s tým, ktorý je nám milý aj schvaľujeme. Mám na mysli Boha v Ježišovi Kristovi. Ak je nám on milý a

ÚVODNÍK

ak schvaľujeme to, čo učí o živote, o smrti a živote po živote - teda večnosti - potom vnesieme do života vieru a všetko, čo s ňou súvisí.

Mesiac november je mesiacom „dušičkovým“. Modlíme sa za našich zomrelých rodičov, príbuzných, priateľov a známych... Zomieranie pre nás nie je tabu. Liturgia, modlitba a naša viera ho naplno otvárajú. Jedine vzkriesený Ježiš Kristus premohol smrť a iného, ktorý sa vrátil zo záhrobia, na tejto zemi niet. My ľudia a medicína s nami len habkáme a kokceme v tejto téme smrti... Prežime našu spomienku na všetkých verných zosnulých 1. a 2. novembra vo viere, modlitbe a v úcte k zomrelým.

Spolu s vami v modlitbe za zomrelých zostáva
Vladimír, váš katolícky kňaz.

Cirkevná základná škola Jána Krstiteľa ***Októbrová Akadémia vzdelávania pre rodičov***

Partnerstvo a spolupráca s rodičmi žiakov je jedným z pilierov Cirkevnej základnej školy Jána Krstiteľa. Rodičom počas školského roka škola ponúka Akadémie vzdelávania, kde sa môžu

povzbudiť a inšpirovať v oblasti výchovy svojich detí, vzdelávania, či partnerských vzťahov. V sobotu 15. októbra sme spoločne s rodičmi zažili veľmi príjemné a podnetné popoludnie na prvej Akadémii v tomto školskom roku. Hostom bol tentoraz človek, ktorý nám bol veľmi nápomocný, keď škola

vznikala, Daniel Bútora. Daniel je členom manažmentu Cirkevnej základnej školy Narnia a Bilingválneho gymnázia C. S. Lewisa v Bratislave, kde má na starosti strategické plánovanie a celkový rozvoj škôl. Zároveň je projektovým manažérom a

trénerom vzdelávacej spoločnosti FBE v oblasti vedenia tímov, komunikácie a rozvoja riadiacich pracovníkov. Jeho príspevky môžeme nájsť na "Učíme pre život", "Dobrá škola" alebo "Nové školstvo". Popri tom všetkom pravidelne prispieva do časopisu .týždeň. S manželkou Jankou žije pri Bratislave a spolu vychovávajú päť detí. Napriek svojej zaneprázdnenosti si našiel čas a prišiel do našej neveľkej školy, aby povzbudil rodičov, učiteľov a všetkých ostatných, ktorí škole akokoľvek pomáhajú. Téma bola veľmi aktuálna a naliehavá - Dobrá škola. Spoločne sme diskutovali „Čo? Kto? Ako?“ - aby aj naša škola bola „dobrou

škoulou". Jeho bohaté dlhoročné skúsenosti s vedením dvoch obľúbených a úspešných bratislavských škôl nám boli veľkou inšpiráciou a povzbudením. Tieto školy prešli už dlhú cestu, ktorá nás ešte len čaká. Daniel nás povzbudil, že aj napriek tomu, že slovenské školstvo je v žalostnom stave, tak sa to dá. Dá sa, aby deti chodili do školy radi a boli v nej šťastné. Dá sa zároveň z nich vychovať charakterných a zodpovedných ľudí, ktorí dokážu tvorivo a kriticky myslieť, pracovať tímovo, vzájomne sa rešpektovať a vedieť sa uplatniť v spoločnosti aj v medzinárodnom prostredí. Naozaj sa dá

naplniť táto misia našej školy tak, aby boli deti radostné. CZŠ Jána Krstiteľa môže byť „dobrou školou“. Potrebujeme na to „dobrých učiteľov“, ako aj „dobrých rodičov“. Aby to fungovalo, učitelia a rodičia sa potrebujú stať partnermi. Jedine

odhodlaní učitelia a ochotní rodičia môžu spolu veci zlepšovať. Veríme, že s Božou pomocou CZŠ Jána Krstiteľa je a bude dobrou školou.

Jana Grenčíková

O očistci

V tomto „dušičkovom“ čase sa náš pohľad zaostruje na jedno zvláštne miesto medzi nebom a zemou, na očistec. Aké sú naše predstavy o tomto mieste? Mnohí katolíci majú v sebe predstavu, že je to akási Božia mučiareň pod priamym Božím dohľadom a vedením, kde sa dôsledne vyžaduje spravodlivosť a tresty za naše hriechy. Snáď jediný rozdiel medzi peklom a očistcom podľa týchto ľudí spočíva v tom, že očistec raz skončí. Aká je pravda o tomto mieste?

Pozrime sa, čo učí o očistci Rímsky katechizmus: „Aby sme toto učenie a prax cirkvi pochopili, treba mať na zreteli, že hriech má dvojaký následok. Ťažký hriech nás pozbavuje spoločenstva s Bohom, a preto nás robí neschopnými večného života, ktorého pozbavenie sa volá „večný trest“ za hriech. Na druhej strane, každý hriech, aj všedný, má za následok nezdravé pripútanie k stvoreniam, ktoré potrebuje očistenie či už tu na zemi, alebo po smrti, v stave nazývanom očistec. Toto očistenie oslobodzuje od takzvaného „časného trestu“ za hriech. Obidva tieto tresty sa nemajú chápať ako určitý druh pomsty, ktorou Boh postihuje zvonku, ale skôr ako tresty vyplývajúce zo samej povahy hriechu. Obrátenie, ktoré pochádza z vrúcnej lásky, môže dôjsť až k úplnému očisteniu hriešnika, takže už nezostane

nijaký trest.“

Večný trest je čosi, čo si človek zasluhuje za každé vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božích prikázaní. Pretože toto vedomé a dobrovoľné prestúpenie je pohrdnutím Absolútnym Dobrom. Je to tak odporné, ako keď sa primitív postaví proti Absolútnemu Géniovi a ide ho presvedčať o svojich názoroch. Alebo ako keď zločinec ide presvedčať Absolútného Svätca a Svätosť samu o tom, čo je dobré. V takejto pozícii je každý hriešnik pred Bohom. Dokiaľ nezmení svoje smerovanie a otočí sa Bohu chrbtom, kráča do zatratenia. Toto by čakalo každého človeka, keby nás z tejto hrôzy nezachránil sám Boh. Boh odpúšťa človeku jeho nekonečný dlh, ktorý by nikdy človek nebol schopný zaplatiť a to sa deje vďaka absolútnej poslušnosti Božieho Syna. Vďaka poslušnosti, o ktorej hovorí Písmo, že je poslušnosťou až na smrť. Boh sám likviduje večný trest človeka, ktorý sa k nemu skrze Ježiša ukrižovaného navracia.

Časné tresty sú zranenia, ktoré spôsobuje hriech v rámci stvorenej skutočnosti. Hriech ubližuje človeku samému i jeho blíznym a očistec je miestom liečenia týchto pokrivených skutočností v človeku. Sem napríklad patrí potreba zmieriť sa s ostatnými ľuďmi, potreba odpustenia, sebapoznania a seba prijatia.

Uzdravenie schopnosti veriť, dúfať a milovať. A mnoho iných skutočností. Podľa výpovedí ľudí, ktorí prežili klinickú smrť by som sa odvážil tvrdiť, že očistec môže byť krásne a utešené miesto. Môže tam byť dokonca nádherná príroda. Dokonca tam človek môže prežívať i videnie Boha.

Ale položme si otázku, ktorá znepokojuje mnohých: Sú tam muky? Áno, sú a môžu byť dokonca hrozné, pretože ide o duchovnú bolesť. Duchovná bolesť je čosi iné ako fyzická bolesť, ktorú možno tlmieť liekmi. Aj duchovnú bolesť, pokiaľ človek existuje v tele, môže aspoň zdanlivo utlmiť, napr. tým, že sa opije alebo nadroguje. Ale po smrti už túto možnosť opitia nemá. Tam totiž človek už nemôže utekať pred svojim

vnútri a vidí svoju úbohosť v celej nahote. Ničím omamným nemôže prehlušiť prázdnotu svojej duše, ak do nej nevpustil Ježiša a neodovzdal mu svoj život ku Spáse. Je to bolesť duše po Bohu, pre ktorého sme boli stvorení a určení a ku ktorému je duša svojou prirodzenosťou neodolateľne priťahovaná. A táto bolesť sa nedá ničím utíšiť. Neexistuje žiadne náhradné uspokojenie. Je to bolesť svedomia, je to bolesť sebazpoznávania. Chcete aspoň na chvíľu skúsiť ako to bolí? Asi tak, ako keď vám niekto nemilosrdne zrúca vašu ilúziu o vás samých a povie vám pravdu rovno do očí.

V očistci sa človek stretá s absolútnou Pravdou, ktorá sa zjavila v Bohočlovekovi -

Ježišovi Kristovi - a vidí celý dosah svojho hriechu, ktorý sa dotýka Boha i človeka zároveň. Na ukrižovanom Kristovi vidí celú hrôzu svojho prevráteného počínania a nemá ani viečka, že by mohol privrieť oči duše. Svetlo Pravdy mu osvecuje najskrytejšie miesta duše, o ktorých nechcel tu na zemi hovoriť s nikým. To, čo sme celý život maskovali pred ostatnými ľuďmi, tam vypláva na povrch.

Jeden žid, veriaci v Krista, takto hovorí o Kristovej obeti: „Je také dôležité, aby sme tomu rozumeli, že sme boli predvedení pred tvár Boha ukrižovaného za nás, a tu sme naozaj začali vidieť. Čo sme uvideli? Ľudia, nikdy by sme nepoznali, čo je to hriech, pokiaľ sme nevideli Ježiša na kríži. Dokonca to povie takto: Ja

nepoznám vás a v nepoznáte mňa, ale dovoľm si povedať, že nikto z nás nebol v plnosti pri kríži, pretože keď sa tam raz dostanete, nikdy nezhrešíte. Pretože na tom kríži je obeť, Baránok, ktorý bol zabitý, jeho tvár znetvorená viac ako ktorákoľvek iná, vyzerala horšie ako kus mäsa. Tak vyzerá hriech. Toto urobil náš hriech Bohu. Tento násilný Boží čin zmierenia a vykúpenia nás postavil do pozície, kde sme videli, čo hriech naozaj je. Číňte pokánie! A v tom pokání

nachádzame zmierenie s Bohom. Ak oddelíte zmierenie od ukrižovaného Mesiáša, stratíte svoju cestu. V Mesiášovi Boh otvoril doširoka brány neba a všetci, ktorí po tom túžia, môžu vojsť.“

Možno v očistci prebiehajú verejné diskusie o našich hriechoch, ktoré boli na zemi „milosrdne“ zakryté svedným tajomstvom. Raz som sa stretol s takouto výpoveďou mladíka, ktorý prežil klinickú smrť, a keď videl vo Svetle svoj život a prišiel na toto krásne miesto, ktoré ani nevedel nazvať, lebo nebol poučený vo viere, povedal, že anjel, ktorý ho viedol, vyrozprával všetko o ňom ostatným dušiam.

Myslíte si, že si vymýšľam? Aby sme zažili

radosť z ozajstnej lásky, musíme sa najprv poznať v celej pravde. Manželia veľmi dobre vedia, kedy ich manželský život stratil radosť. Keď sa medzi nimi objavila neúprimnosť a neochota otvoriť sa. Od tej chvíle to už nie je skutočná láska, ale prázdne divadlo. Toto „týranie duší“ je veľmi potrebné, asi tak ako chirurgický zákrok pri rakovine. Aj keď to odhaľovanie bolí, je potrebné na to, aby sme sa uzdravili, aby sme dozreli do skutočného sebak prijatia a prijatia druhých. Mnohí z nás túto bolesť poznajú, keď na kritiku zo strany najbližších reagujú výkrikom veľmi podobným tomu, ktorý sa nachádza v evanjeliu: „Čo ťa do mňa? Prišiel si ma zahubiť?“

Očistec je miestom konfrontácie s absolútnou Pravdou. Očistec je však zároveň miestom stretnutia s absolútnou Laskou. S Laskou, ktorá nás miluje v pravde nášho života. S Laskou, ktorá je ochotná za mňa a so mnou trpieť. Nie je to len miesto bolesti, je to zároveň aj miesto lásky. Na jednej strane je to miesto zhrozenia zo sebak poznania a na druhej strane miesto útechy z nášho prijatia a milovania Bohom a človekom a ostatným stvorením. Sv. Jeremiáš Stojka, rumunský kapucín, hovorí: „Očistec je dielom Božieho milosrdenstva.“

Jedna omilostená duša opisuje očistec takto: „Je to geniálny vynález Boha. Predstavme si: jedného dňa sa dvere otvoria a objaví sa v nich bytosť neopísateľne krásna... Tak krásna, akú ste ešte v živote nikdy na zemi nevideli. Ste očarený touto bytosťou, vyžarujúcou krásou o to viac, že táto bytosť vám naznačuje, že je do vás bláznivo zamilovaná. Predtým ste si nevedeli ani predstaviť, že by vás mohol niekto tak milovať. Vycítite tiež, že má veľkú túžbu pritiahnuť vás k sebe, objat' vás a oheň lásky, ktorý už vo vašom srdci horí vás poháňa, aby ste sa vrhli do jej náručia... V tom momente si uvedomíte, že ste sa už celé mesiace neumývali a že odporne smrdíte, že vám tečie z nosa, vaše vlasy sú mastné a

zlepené, na šatách máte veľmi veľké škvrny a pod... Uvedomujete si, že sa v takom stave nemôžete predstaviť, že sa najprv musíte ísť umyť, osprchovať a až potom znovu prísť a predstúpiť pred túto bytosť...

Avšak láska, ktorá sa zrodila vo vašom srdci je tak silná, že tento odklad na neskôr, spôsobený tým, že sa idete osprchovať, je úplne neznesiteľný! Bolesť z neprítomnosti, hoci iba dočasnej, trvajúcej iba niekoľko minút, je hroznou spáleninou v srdci a závisí od intenzity prejavovanej lásky. To je očistec! Je to oneskorenie spôsobené vašou nečistotou, akoby „čakacia doba“ pred Božím objatím - popálenina Lásky, ktorá vám spôsobuje hrozné utrpenie, je to akoby nostalgia po Láske. A presne táto

nostalgia nás očisťuje z toho, čo je ešte v nás nečisté. Očistec je miesto túžby, šialenej túžby po Bohu, po tom Bohu, ktorého už duša pozná, lebo ho videla, ale s ktorým ešte nie je zjednotená. Očistec je ako veľká kríza, spôsobená nedostatkom Božej prítomnosti.

A predsa by sa žiadna duša nechcela vrátiť z očistca na zem, pretože má poznanie, ktoré nás nekonečne presahuje, a nemohla by sa už nikdy vrátiť do temnoty zeme.

Hľa, v tom spočíva rozdiel medzi očistcom a utrpením, ktoré poznáme tu na zemi. V očistci majú duše napriek hroznej bolesti istotu, že budú môcť navždy žiť s Bohom. Táto absolútna istota im spôsobuje to, že radosť je väčšia ako bolesť. Neexistuje na zemi nič, čo by v nich vyvolávalo túžbu znovu tu žiť, lebo na zemi si nie sme nikdy ničím istí. Duša sa sama rozhoduje ísť do očistca, aby bola čistá, keď pôjde do neba. V očistci duša úplne plní Božiu vôľu. Teší sa napríklad z dobra a želá si naše dobro. Veľmi miluje Boha, aj ľudí na zemi. Je dokonale spojená so Svetlom Božím v Duchu Svätom.

zdroj: frantiskani.sk

Pápež František dôchodcom: Ste dôležitou súčasťou Cirkvi a spoločnosti

Mesiac pred záverom Svätého roka milosrdenstva sa Svätý Otec osobitne stretol s dôchodcami v rámci Sviatku starých rodičov. Hovoril o ich dôležitej úlohe v Cirkvi a spoločnosti, pretože predstavujú korene a pamäť národa. Dnešné podujatie Jubilea seniorov v Aule Pavla VI. zorganizovala Pápežská rada pre novú evanjelizáciu v spolupráci s talianskou Národnou asociáciou dôchodcov (Associazione Nazionale Lavoratori Anziani). Svätý Otec sa jeho účastníkom prihovril týmito slovami: „Cirkev hľadá na starších ľuďoch lásku, uznanie a veľkú úctu. Oni sú dôležitou súčasťou kresťanskej komunity a spoločnosti. Nevieť, či ste počuli

dobré: starí ľudia sú dôležitou súčasťou kresťanskej komunity a spoločnosti. Predstavujú predovšetkým korene a pamäť národa. Vy ste dôležitou prítomnosťou, lebo vaša skúsenosť tvorí vzácny dar, nevyhnutný na to, aby sa hľadalo do budúcnosti s nádejou a zodpovednosťou. Vaša zrelosť a múdrosť, nazbierané roky, môžu pomôcť mladým, povzbudzujú ich na ceste rastu a otvorenosti pre budúcnosť, v hľadaní ich cesty. Starí ľudia, vskutku, svedčia o tom, že aj v tých najťažších skúškach nikdy netreba stratiť dôveru v Boha a v lepšiu budúcnosť. Sú ako stromy, ktoré naďalej prinášajú ovocie: aj pod ťarchou rokov môžu originálnym spôsobom prispieť k spoločnosti bohatej na hodnoty a k potvrdeniu kultúry života“. Svätý Otec vo svojom príhovore poukázal na obrovský prínos, ktorý starí ľudia pre

Cirkev a pre spoločnosť predstavujú. „Niektorí sa angažujú pri skrášľovaní Pánovho domu, ďalší ako katechéti, animátori pri liturgii,“ vysvetlil pápež a pokračoval: „A čo povedať o ich úlohe v rodinnom prostredí? Koľkí starí rodičia sa starajú o vnúčatá, odovzdávajú s jednoduchosťou tým najmenším skúsenosť života, duchovné a kultúrne hodnoty komunity a národa! V krajinách, kde došlo k vážnemu prenasledovaniu kresťanov to boli starí rodičia, ktorí odovzdali vieru novým generáciám, vedúc deti k prijatiu krstu v situácii núteného postavenia mimo zákona“. Staršia generácia má podľa slov pápeža „poslanie svedčiť o hodnotách, ktoré sú skutočne dôležité a ktoré trvajú naveky, lebo sú zapísané v srdci každého človeka a sú garantované Božím slovom. Práve ľudia tzv. tretieho veku ako ste vy, alebo lepšie povedané my, lebo aj ja k nim patrím, sme povolaní pracovať na rozvoji kultúry života, svedčiac o tom, že každé obdobie života je Božím darom a má svoju krásu a svoju dôležitosť, i keď je poznačené krehkosťou“. Svätý Otec sa vo svojom príhovore špeciálne poďakoval asistentom a pracovníkom, ktorí pomáhajú starším ľuďom v ich neľahkej životnej situácii často poznačenej chorobou. „Ústavy, ktoré prijímajú starých ľudí, sú povolané byť miestami ľudskosti a láskavej pozornosti, kde sa nezabúda alebo sa zle nezaobchádza s tými najslabšími“, pripomenul pápež a dodal: „Je tiež dôležité podporovať vzťahy medzi generáciami. Budúcnosť národa si vyžaduje stretnutie medzi mladými a staršími: mladí sú vitalitou národa na ceste a starší posilňujú túto vitalitu s pamäťou a múdrosťou“. Svätý Otec sa na záver stretnutia poďakoval dôchodcom za ich „príklad lásky, oddanosti a múdrosti“ a povzbudil ich, aby s odvahou pokračovali a svedčili o týchto hodnotách. Svoj príhovor zakončil tichou modlitbou k sv. Anne a prítomných vyzval, aby Ježišovu starú mamu poprosili o milosť byť „dobrými a múdrymi starými rodičmi“.

zdroj: Vatikánsky rozhlas

Zo života Klubu kresťanských seniorov

Partizánske-mesto

Kresťanskí seniori sa rekreovali

Už sa stáva takmer zvykom, že kresťanskí seniori z nášho klubu rok čo rok hľadajú pokoj a oddych duše i tela vo Vysokých Tatrách. Nebolo tomu inak ani tohto roku. V čase od 26.9. do 30.9. sa ubytovali už tradične u sestričiek v Charitnom dome v Dolnom Smokovci. Aj teraz každý z účastníkov pobytu si pochvaľoval pokoj, pookriatie na duchu hlavne každé ráno účasťou na sv. omšiach v charitnej kaplnke s celebrowaním vdp. Pavla Uličného. Obsah jeho kázni je naozaj posilou pre dušu človeka. Milota, úslušnosť a dobrota sestričiek Sv. kríža dávajú duši človeka tú posilu, ktorú v tomto rozbúrenom svete tak veľmi potrebujeme. K tomu všetkému nám Pán Boh doprial aj krásne jesenné počasie. Počas pobytu sme navštívili Štrbské a

Popradské pleso, Tatranskú Lomnicu, Starý Smokovec a iné lokality. Účastníci rekreácie mali tiež veľmi pekný zážitok z krátkej prehliadky symbolického cintorína nad Popradským plesom. Obdivovali sme hlavne ženičky pri ceste zo Štrbského na Popradské pleso a následne na zastávku električky Popradské pleso, ale zvládli to statočne. Vrátili sme sa v piatok 30.9. pookriati na tele i na duši, vďaka Pánu Bohu zdraví a šťastní domov k svojim rodinám. Vďaka, Pane, za všetko!

Výstava ovocia a zeleniny

V druhú októbrovú sobotu a nedeľu 8.10. - 9.10.2016, ale aj v pondelok 10.10. sa niektorí

naši členovia zúčastnili v neďalekých Skačianoch výstav ovocia, zeleniny a plodov zeme, ako ich Pán Boh tento rok požehnal. Jednu poskladali skačianski farníci v miestnom kostolíku, ktorú v nedeľu 9.10. doobeda počas sv. omše požehnal miestny pán farár. Druhú usporiadali v Obecnom dome záhradkárske organizácie z celého okresu. Na oboch výstavách bolo naozaj čo pozeráť a obdivovať. Jednak aké krásne plody požehnal náš nebeský Otec, ale aj krásne kytice, obrazy, mozaiky poskladané z hrachu, maku, fazule, šošovice, múky, ryže a iných plodov zeme. Je naozaj obdivuhodné, akým talentom Pán Boh človeka obdarí, keď dokáže pripraviť takú krásu svojou zručnosťou. Treba naozaj pekne poďakovať všetkým, ktorí sa podieľali na poskladaní oboch výstav.

Končí sa rok Božieho milosrdenstva

Ani sa človeku veriť nechce, že tak rýchlo ubehol rok „zaostrený“ na Božie milosrdenstvo. Veď len nedávno sme začali spievať pred sv. omšou „Zdravas, kráľovná, Matka milosrdenstva“ alebo len nedávno Milan Turek s pani Vlčanovou zaspievali krásnu skladbu zloženú práve k tomuto roku. V živej pamäti máme, ako sa len prednedávnom

otvárali Sv. brány v Ríme a následne ďalšie vybrané katedrály a chrámy, medzi nimi aj náš kostol Božského Srdca Ježišovho, a už je za nami celý rok. Je teraz na nás, ak sa obzrieme za týmto rokom, ktorý vyhlásil Sv. Otec František, či sme boli milosrdní ako Otec, či sme sa aspoň z času na čas zachovali ako milosrdný otec, keď prijal späť svojho márnotravného syna, či sme sa sem-tam zachovali ako milosrdný Samaritán, keď pocestného našiel polomŕtveho pri ceste z Jeruzalema do Jericha, alebo sme pomohli dušičkám v očistci dostať sa z tohto slzavého údolia do oblasti blaha a pokoja. Verím, že sa nám podarilo niečo, čo obohatilo tento rok a pomohli sme naplniť heslo: „Buďte milosrdní ako Otec.“ Pokračujme v začatom aj po uplynutí roku Božieho milosrdenstva, lebo obety, lásky, dobroty či milosrdenstva nikdy nie je dosť, hlavne v našich rodinách. Rodina, v poslednom čase tak veľmi napádaná, strašne potrebuje spomenuté atribúty.

Mesiacu október sa zvykne vraviť mesiac úcty k starším. Samozrejme, že starobu a starších si treba vážiť počas celého roka. Túto skutočnosť si pripomenuli na svojom stretnutí členovia klubu kresťanských seniorov vo štvrtok 20.10.2016 v klubovni spoločenských organizácií. Členovia klubu sú zväčša v dôchodkovom veku. A sú medzi nimi i takí, ktorí sa blížia k osemdesiatke, alebo ju už dosiahli, alebo majú aj deväťdesiat, napr. Janko Galko a Zenko Malík, ktorí ťahajú na 92. rok. Hlavne týmto skôr narodeným bolo venované toto stretnutie, na ktorom zazneli krásne piesne v podaní speváckeho súboru

Jeseň. Pisateľ týchto riadkov na úvod predniesol báseň od pána Halušku zo zbierky Čriepky „Hľa, krása“. Ako predseda ďakujem všetkým členom za hojnú účasť, spevákom zo súboru Jeseň, ženičkám za koláčiky a občerstvenie, kuchárom z reštaurácie Maják za výbornú pizzu a naozaj všetkým ďakujem za pekný dojem z tohto milého stretnutia. Nech to Pán Boh každému vrchovato odmení! Všetkým skôr či neskôr narodeným prajem hojné Božie požehnanie a hodne síl pri prekonávaní chorôb, ktoré nás v týchto časoch obchádzajú. Účastníci stretnutia tiež zablahoželali manželom Tomovcom k 50. výročiu sobáša.

Výstava betlehemov

Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto v spolupráci s Mestskou umeleckou agentúrou /MUA/ a mesta Partizánske pripravuje aj tento rok výstavu betlehemov, výšiviek a iných umeleckých predmetov, ktoré súvisia s Vianocami a adventom. Výstava sa uskutoční vo výstavnej sieni Domu kultúry v Partizánskom **od pondelka 28.11. do piatka 2.12.2016.**

Otvorenie výstavy bude v pondelok 28.11.2016 o 13,00 hod.

Výstavu si môžete pozrieť v čase:

Pondelok 28.11.2016: 13,00 - 16,00 hod.

Utorok 29.11.2016: 9,00 - 16,00 hod.

Streda 30.11.2016: 9,00 - 16,00 hod.

Štvrtok 01.12.2016: 9,00 - 16,00 hod.

Piatok 02.12.2016: 9,00 - 16,00 hod.

Exponáty na výstavu môžete nosiť do Domu kultúry už od utorka 22.11.2016 od 9,00 hod., kde ich prevezme p. Paulíková.

Kontakty: č.t. 7494907, 0918/147999, e-mail: zkshusar42@centrum.sk alebo osobne každý štvrtok od 10,00 - 12,00hod. v klubovni spoločenských organizácií na Februárovej ulici 152. Vstupné je dobrovoľné.

Stanislav Husár
predseda klubu kresťanských seniorov

Max Kašparů:

Kristus nie je bonbónik za odmenu

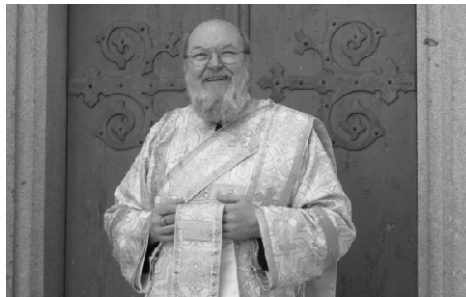
Českého psychiatra Maxa Kašparů (58) netreba slovenskej verejnosti zvlášť predstavovať. Vyštudoval stomatológiu, všeobecné lekárstvo, teológiu, pedagogiku a etiku. Keď namietnete, že máte trému rozprávať sa s takým vzdelaným človekom, iba mávne rukou a prehodí: „Počet skončených škôl? To je povrchné, treba zatiahnuť na hĺbину.“

Prečo si súčasnosť vyžaduje od kresťanov viac než inokedy predtým zatiahnuť na hĺbину? Podľa neho to má dnešná spoločnosť otočené. „Žijeme v chaose, zmätku hodnôt a v tejto situácii zlý duch perfektne loví zlých ľudí, ktorí vedú všetko zneužiť. Práve Cirkev by v tomto chaose mala predstavovať niečo, čo je stabilné, je v pokoji, vidí veci také, aké sú, a nazýva ich pravým menom. To je dnešné poslanie Cirkvi — pevne stáť a hlásať: toto norma je a toto norma nie je. Cirkev to aj robí. No ak považujeme za Cirkev každého človeka, ktorý je pokrstený a chodí do kostola, tu je to už celkom iné. Títo ľudia žijú úplne odlišným spôsobom, než je oficiálne stanovisko Cirkvi. **Oni sa iba za katolíkov považujú, ale nesnažia sa nimi byť.** A to je rozdiel. **No považovať sa za kresťana a žiť ako pohan — to je niečo iné. Vedieť, že je Boh, a žiť, akoby nebol, to je najväčší marasmus duchovného života.** Keď je niekto ateista a žije bez Boha, to je pochopiteľné, **ale ak ľudia vedia a veria, že Boh je, ale žijú totálne inak, to je zarážajúce.**“

Zásada „to stačí“

Max Kašparů pokračuje aj príkladmi z vlastného života. „Človek, ktorý je

pokrstený, pobirmovaný a zosobášený v kostole, vám povie, že nič sa nesmie preháňať — ani s dodržiavaním Desatora, ani s kresťanskou láskou. Povie — na Vianoce si zájdem do kostolíka, zaspievam si koledu, ale aby som sa aj ďalej správal ako kresťan? Predsa nežijeme v stredoveku!“ To je liberalizmus, ktorý sa dostáva do Cirkvi — tvrdí a pokračuje: „A objavuje sa tu aj zásada ‚to stačí‘. My sme toho nášho chlapca dotlačili k prvému svätému prijímaniu — to

stačí. Nechali sme ho pobirmovať — to stačí. Viete, k čomu to vedie? Mám skúsenosti z Česka, kam prichádza množstvo Slovákov za prácou. Pôsobím vo farnosti v Žirovnici, kde sa všetci poznáme, do kostola nás chodí v nedeľu tridsať. Odrazu pozerám — je nás tam štyridsaťpäť. Vyjdem von z kostola a zistím, že sú to Slovenky z Oravy, ktoré pracujú v neďalekej fabrike. Najbližšiu nedeľu však neprišla na svätú omšu ani jedna. Dôvod? Tu u vás sa predsa nechodí do kostola. To u nás na Orave sa chodí. Myslel som si, že ide o záležitosť rozdielu medzi našimi národmi, ale nejde. V istom meste na Slovensku sa národný výbor pred rokmi rozhodol, že zbúra radovú zástavbu, odkúpi od ľudí domy a dá im byty na sídlisku. Stalo sa. A ľudia prestali chodiť do kostola, lebo zo

sídliska sa do kostola nechodí.“

Vnútri sme suchí

Známy český psychiater vysvetľuje tento novodobý negatívny fenomén aj pomocou tohto prirovnania: „O tomto hovoril aj istý Ind, ktorý prišiel do Európy. Podľa neho ležíme ako kameň dvetisíc rokov ponorený v kresťanskej vode, na povrchu sme mokrí, ale keď nás rozlomí, vnútri sme suchí. Do nás sa kresťanstvo nedostalo. Je iba na povrchu. A keď voda klesne, rýchlo uschne. My máme kresťanstvo v knihách, rodných listoch, matrikách, na svätých obrázkoch na stene, v ústach, ale nie sme ním presiaknutí.“ Na

otázku, či existuje východisko z tejto situácie, Max Kašparů hovorí, že ho nevidí ako niečo zložité.

„Chýbajú nám dve veci — nejdeme na hlbinu a nie sme nadšení. Isté dievča v bratislavskom upečečku mi povedalo — keby sme išli na hlbinu, spoznali by sme Krista a keby sme spoznali

Krista, boli by sme ním uchvátení. No my sme na povrchu — ide o spomínané to stačí —, idem na polnočnú — to stačí, idem raz za rok do tej búdky a poviem farárovi, že som jedol v piatok klobásu — to stačí, bol som pred rokmi na prvom svätom prijímaní — to stačí, mám len jedno dieťa, aj keby som mohol mať viac — to stačí... — to stačí. Ak by človek išiel na hlbinu, zistil by, kto je to Kristus, a zamiloval by sa doňho a bol by z neho nadšený. Potom by mu už nič nestačilo, išiel by čoraz viac do hĺbky,“ konštatuje Max Kašparů. Jedným dychom však varuje: „V Česku zomrieme na formalizmus a ‚akobyzmus‘. Pred krstom svojho dieťaťa sa ma otec s matkou pýtali, či ja ešte verím tomu, že existuje Boh. A ja som

sa spýtal — prečo chcete dieťa pokrstiť? No, to sa predsa patrí. Pýtam sa ďalej — chodíte do kostola? Nie a ani tam chodiť nebudeme. A ste cirkevne zosobášení? To teda nie sme, lebo nám nejaká Cirkev nebude diktovať, čo máme robiť. Povedal som im — je piatok a zajtra, v sobotu, vám mám pokrstiť dieťa. Keď sa vás opýtam, či veríte v Boha, Otca všemohúceho, čo mi odpoviete? A ten otec nato — to, čo chcete, aby som povedal. Budem sa pýtať, či budete svojmu dieťaťu príkladom vo viere, či sa s ním budete modliť, či s ním budete chodiť do kostola a pristupovať k sviatostiam. Reakcia bola taká, že keď ich chcem s týmto otravovať, pôjdu do susednej dediny, kde sa ich kňaz nebude pýtať nič, vezme kľúče, odomkne kostol a dieťa im pokrstí.“

Okrem toho Max Kašparů upozorňuje, že „Kristus nie je bonbónik za odmenu. Kristus je posla pre život. Krista prijímame, aby sme boli s ním, aby on bol s nami, aby sme s ním prekonávali životné ťažkosti, musíme sa z

toho tešiť a radovať. Počas jednej mojej kázne som sa pýtal veriacich, prečo sa zachmúria, keď vojdú do kostola. Prichádzate s úsmevom, ale keď prekročíte prah kostola, zrazu je tu depresia. A keď idete na sväté prijímanie, jedným okom sa pozerám, komu dávam prijímať, no druhým sledujem, či vôbec dôjdete do lavice — vy ste na zrútenie, vyzeráte na ARO, na kyslíkovú bombu... Namiesto toho, aby ste sa tešili z Krista, ktorého ste prijali, že s ním máte vlastne svadbu, nie že iba ja prijímam Krista, ale aj Kristus v tejto chvíli prijal mňa — ja si beriem teba, Kriste, a ty si berieš mňa. A to je úžasná radosť!“

prevzaté, krátené z

www.katolickenoviny.sk

Nezabúdajme na minulosť!

Väčšina mladých ľudí nevie a ani nemá záujem poznať hroznú minulosť našich predkov, ktorí prežili krutosť koncentračných táborov a dnes vo vysokom veku tí, ktorí prežili, neustále vydávajú svedectvo, aby sa nezopakovala táto krvavá stránka dejín.

Dávame do pozornosti film s názvom „Zázrak uprostred teroru“, ktorý nakrútila Slovenka na základe svedectva svojho starého otca, ktorý prežil koncentračný tábor Dachau. Film rozpráva o siedmich ženách, ktoré vynosili a porodili deti v táboře smrti v Dachau. Dve z týchto detí ešte žijú a obe pochádzajú zo Slovenska.

Tá čiernobiela fotografia ju prekvapila. „Kaufering bol medzi 140 vedľajšími táborami, ktoré patrili pod koncentračný tábor Dachau, najtvrdší. Obdobie prežitia

bolo tri týždne až tri mesiace, väzni bývali v zemľankách, každý druhý umieral na týfus,“ vysvetľuje Eva Gruberová. A zrazu nájde fotografiu so ženami a dojčatami, ktorú urobili americkí vojaci, keď pred 65 rokmi oslobodili Dachau. „Viem si predstaviť, že boli rovnako šokovaní ako ja. Medzi 30-tisíc vyhľadávanými väzňami našli v jednej miestnosti zdravé dojčatá, naozaj zázrak,“ smeje sa Eva. V Dachau Eva štyri roky sprevádza návštevníkov a vyhľadáva ľudí, ktorí tú hrôzu prežili. Začala preto po ženách pátrať. Po troch rokoch vznikol film, ktorý mal premiéru v nemeckej televízii ARD. Má názov Narodení v koncentračnom táboře (Geboren im KZ) 2010.

Istý americký vojak napísal v roku 1945 domov po oslobodení koncentračného tábora Dachau: Všade ležali mŕtvy, ale

medzi 30 tisíc oslobodenými väzňami sme našli aj sedem židovských matiek s deťmi. Americkí vojaci fotografovali to, čomu nemohli uveriť: deti, ktoré sa narodili v Kauferingu, pridruženom koncentračnom tábore pri Dachau, a ktoré dokázali prežiť peklo nacistického holokaustu. Jedným z tých detí je dnes 65-ročná Marika Nováková. Jej mama jej dlho nedokázala povedať, prečo sa narodila v koncentráku, ale potom prišiel list z Kanady - od Miriam Rosenthalovej, ktorá takisto porodila v Kauferingu. Marikina mama svojej dcére napokon porozprávala, ako to bolo. Tento dokument rozpráva príbehy detí - detí z koncentráku. Zázrak uprostred teroru. Videlo ho aj sedem detí, ktoré majú v rodnom liste miesto narodenia Kaufering a prvýkrát sa stretli po 65 rokoch.

„Keď som po ženách začala pátrať, vôbec mi nenapadlo, že by medzi nimi mohli byť Slovenky, išlo o transporty z Maďarska,“ hovorí. Nakoniec našla dve Slovenky a dva odlišné príbehy. Eva Schwarzová žije na juhu Slovenska a o tom, čo prežila, hovorí nerada. Ani jej dcéra Marika si presne nevedela predstaviť, prečo má v rodnom liste napísané Kaufering. „Dlho som si myslela, že som sa narodila v lese. Vedela som, že tam týrali ľudí a posielali do plynu, ale nevedela som si to miesto vôbec predstaviť,“ hovorí dnes 65-ročná dcéra Marika vo filme. Ani ona, ani jej mama Eva s novinármi hovoriť nechcú, majú z publicity strach. Presvedčiť ich, aby hovorili na kameru, trvalo autorke filmu Eve Gruberovej dva roky. Druhá Slovenka, 88-ročná Miriam Rosenthalová, o tom, čo počas druhej svetovej vojny zažila, hovoriť musí. Potrebuje sa z tých strašných vecí vyrozprávať. Obe ženy spolu prešli za desať mesiacov pred koncom vojny Osvienčim, Krakov-Plaszow, Augsburg a nakoniec Kaufering a Dachau. Nevedeli o sebe, až v

Kauferingu ich spojilo strašné tajomstvo. Tehotné ženy šli v koncentračných táboroch do plynu ako prvé. Rozmnožovanie židovskej rasy bolo neprípustné. Evu v Osvienčime vyšetroval dvakrát Josef Mengele, prezývaný Anjel smrti. „Eva dojčila Miriamino dieťa, keď nemala mlieko,“ hovorí Gruberová. To, že ich nacisti neposlali do plynu hneď, ako na tehotenstvo prišli, je neuveriteľná zhoda okolností. „Do Osvienčimu ich už nestihli poslať, pretože sa blížili Rusi. Šéf tábora nestihol splniť ani rozkaz poslať ich na smrť do tábora Bergen-Belsen. Tam už smerovali Američania,“ vysvetľuje Gruberová. Miriam prežila najstrašnejšie chvíle v Augsburgu, keď počas nástupu jeden z esesákov zakričal: „Všetky tehotné ženy vystúpiť! Dostanete dvojitú porciu jedla.“ Vyhladované ženy predstúpili, Miriam na poslednú chvíľu čosi zdržalo. Ich poslali do plynu, ona prežila. V Kauferingu prežili obe vďaka obrovskej solidarite väzňov. Peklo, ktorým obe Slovenky prešli cez vojnu, sa neskončilo. Doma museli počúvať, že sa z táborov vrátilo viac židov, než ich tam odišlo. Eva, ktorej manžel v Osvienčime zahynul, nechcela o minulosti hovoriť. Jej dcéra Marika v škole často počúvala, že je židovka, ktorá sa nič nenaučila. Miriam ušla po vojne s manželom do Kanady, kde žije so synom Lesliem. Obe sa zdráhali hovoriť, čo prežili. Možno pomohlo, že film chcela urobiť práve Eva Gruberová. Jej starý otec Dachau prežil. „Babka mi vždy hovorila, aby som poriadne jedla, pretože budem chudá ako dedo, keď sa vrátil z Dachau,“ spomína dnes. Dedo sa premiéry filmu nedožil, ale každé svedectvo o holokauste je aj jeho príbehom.

prevzaté z internetu, krátené
spracoval Peter Andacký

Sviečka za nenarodené deti

Sviečka za nenarodené deti je každoročným projektom Fóra života. Cieľom je zvýšiť citlivosť ľudí, aby si v období okolo 2. novembra okrem svojich blízkych zosnulých spomínali aj na nenarodené deti, ktoré zomreli pri umelom alebo spontánnom potrate. Kampaň má tri rozmery - duchovný, vzdelávací a praktický. Duchovnú dimenziu predstavuje modlitba za Božie milosrdenstvo pre nenarodené deti, za tých, čo zvažujú, či si ponechajú svoje ešte nenarodené dieťa, aj za tých, ktorí sa podieľajú na vykonávaní potratov. Vzdelávacia časť je zameraná na osvetu v súvislosti s ochranou života od počatia a praktická sa nesie v znamení finančnej podpory pre projekty a aktivity Fóra života vo forme verejnej zbierky prostredníctvom kúpy symbolickej sviečky, alebo priamym príspevkom do neinvestičného fondu Fórum života na účet **5033357295/0900**.

môžete našu kampaň *Sviečka za nenarodené deti* podporiť aj **špeciálnymi darcovskými SMS-správami, takzvanými DMS-kami**. Stačí poslať správu s textom **DMS SVIEČKA (DMS medzera SVIEČKA)** na číslo **877**. Táto správa je spoplatnená **sumou 2 €**, z toho 96% sumy (1,92 €) ide na podporu našej kampane a tak veľmi potrebných projektov na ochranu života a rodiny.

KÚPTE SI ORIGINALNE SVIEČKY A PODPORTE AKTIVITY FÓRA ŽIVOTA PRI OCHRANE ĽUDSKÉHO ŽIVOTA A RODINY

TÝKA SA NÁS

Projekt Sviečka za nenarodené deti už môžete podporiť aj cez darcovské SMS-ky!

Od 1. októbra do 31. decembra 2016

Modlitba za úctu k životu

Bože, darca života, chválime ťa a zvelebujeme za to, že si nám dal veľký dar života. S veľkou dôverou prosíme o tvoje milosrdenstvo pre všetkých našich drahých zosnulých. Spomíname si aj na tých najbezbrannejších, ktorí zomreli násilnou smrťou ešte skôr, ako sa mohli narodiť.

Teba, najláskavejší Bože, prosíme o svetlo pravdy pre rodičov takto zabitých detí, ale aj pre tých, ktorí sa chystajú svoje počaté dieťa usmrtiť, aby pochopili, že dieťa je tvoj dar, a nie ich vlastníctvo. Prosíme ťa za lekárov a zdravotníckych pracovníkov, ktorí asistujú pri usmrcovaní počatých detí, aby spoznali hrôzu svojho počínania, nespreneverovali sa svojmu poslaniu a boli vždy na strane života.

Prosíme ťa za tých, ktorí v spoločnosti šíria kultúru smrti. Zošli im svetlo pravdy, aby spoznali hodnotu každého ľudského života a mali ho v úcte.

Dobrotivý Bože, prosíme ťa za nás všetkých, aby sme s tvojou pomocou, každý na svojom mieste a vo svojom povolaní, vydávali svedectvo o kráse, vznešenosti a dôstojnosti ľudského života od počatia až po prirodzený skon, a tak prispievali k šíreniu „evanjelia života“.

Panna Mária, Matka Božia a naša Matka, prihováraj sa za nás u svojho Syna, aby vyslyšal naše prosby, ktoré predkladáme v tejto modlitbe.

Amen.

Pútnik Božieho milosrdenstva

XIV. ročník

číslo 9/2016

forum života
www.forumzivota.sk

2. NOVEMBER

SVIEČKA ZA NENARODENÉ DETI

ZA PRÍSPEVOK 1 EURO

V deň, keď si budeme
spomínať na našich drahých
zosnulých, spomeňme si aj
na zomrelé nenarodené
deti.

Vonkajším symbolom
spomienky je horiaca
sviečka.

**Jej kúpou podporíte
projekty zamerané
na ochranu
ľudského života.**

**S vašou
pomocou
dokážeme
viac.**

TLAČOVÁ KANCELÁRIA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

LUX

Katolícke
noviny

male LOMEN

eARCO

DOMKA

postoy.sk

família

ZKSM

DUCHOVNÝ
PASTIER

Vyveska.sk

slovo

zrno

Slovenská katolícka
cirkev

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk
Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak.
Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.
Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.
Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.
Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.
Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.